

YMIR LEÁNYA

A kardok és csatabárdok csörgése elhalt, a csatazaj elnémult. Csönd ülte meg a vörös foltos fehérséget. A sápadt, fátyolos nap, mely oly vakítóan tükröződött a jégtáblákon és a messzi hómezőkön, átdöfött vértek és törött pengék ezüstjét villantotta fel, ahol a halottak heverték, ugyanabban a pózban, mint ahogy el-
estek. Élettelen kezek fonódtak még mindig a kardmarkolatokra. Szárnyas sisakoktól övezett rőt- és aranyszakállú arcok meredtek az égre, mintegy utolsó imában Ymirhez, a Jégóriáshoz, a harcos fajok istenéhez.

A vörösre színeződött hótorlaszok és az elesettek fölött két férfi bámulta egymást szikrázó szemmel. Ők voltak az egyedüli élőlények mindeme vigasztalanság közepette. Fagyos égbolt magasodott felettük, szinte végtelen fehér síkság ölelte körül őket, és holtak heverték a lábaiknál. Lassan cammogtak egymás felé az elesettek fölött, szellemekhez hasonlatosan, akik egy halott világ romjain állnak ki párviadalra. Végül farkasszemet néztek egymással a nyomasztó csöndben.

Mindketten nagy termetűek voltak, és oly erőteljes testfelépítésűek, akár a tigris. Pajzsukat rég elvesztették, vértjük összevissza horpadt. Vér száradt rá a láncingekre. A kardok mocskosak voltak. A szarvas sisakok bőszipapások nyomait viselték. Az egyik férfi szakálltalan volt és fekete hajú; a másiknak szakállja és fürtjei oly vörösen ragyogtak, akár a vér a naptól csillogó havon.

– Ember – szólt a rőt hajú –, áruld el nekem a neved, hogy vanaheimi testvéreim megtudhassák, ki esett el utolsónak Wulfher seregéből Heimdul kardja által!

– Nem Vanaheimben – morogta a fekete sörényű harcos –, hanem a Walhallában fogod mesélni testvéreidnek, hogy a kimmériai Conanba botlottál!

Heimdul felbömbölt és ugrott. Kardja halálos ívben villant fel. Mikor a sivítő penge nekizúdult sisakjának, s kék szikrák pattantak ki belőle, Conan megingott, és vörös csillagok sziporkáztak föl a szeme előtt. Ám még tántorogva kardjába küldte széles vállának minden erejét. A fegyver éles hegye áthatolt a rézpikkelyeken, a csontokon és a szíven, s a rőt hajú vanír a kimmériai lábainál szenvedett ki.

Conan kiegyenesedett és leeresztette kardját. Megingott a kimerültségtől. A havon tükröződő vakító napfény késként vágott a szemébe. Az ég töppedtnek és furcsamód elrongyolódottnak hatott. Elfordult az összetiport csatatértől, ahol szőke szakállú harcosok heverték utolsó, halálos ölelésben, rőt hajú ellenfeleikkel. Tett néhány lépést, amikor a napsütötte hó vakító ragyogása hirtelen alábbhagyott. A sötétség örvénylő hulláma átcsapott fölötte, s ő összerogyott. Dühösen egyik kezére támaszkodott, és azon fáradozott, hogy kirázza szeméből a vakságot, mint egy oroszán a sörényét.

Ezüstös kacaj vágott át kábultságán, s látása fokozatosan visszatért. Felnézett. A táj hirtelen szokatlanná vált, különös idegenszerűség töltötte el, melyet nem tudott magának megmagyarázni – a földnek és az égnek egy furcsa árnyalata okozta. De nem foglalkozott sokáig ezzel a rejtéllyel, mert előtte, fűzfavesszőként hajladozva a szélben, egy asszony állt. A férfi zavart tekintete egy olyan testre nézett, amely mintha elefántcsontból lett volna, s csak egy finom fátyolszövet takarta. A karcsú lábak fehérebben csillogtak a hónál, melyen pihentek. A nő egy kacajt küldött a harcosnak, aki hitetlenkedve bámulta őt. E kacaj édesebb volt, mint az ezüstcsengettyűk csilingelése, ám metsző az irgalmatlan gúnytól.

– Kicsoda maga? – kérdezte a kimmériai. – Honnan jön?

– Olyan fontos ez? – Az asszony hangja zengőbb volt, mint egy ezüsthúrú hárfáé, de gúnyos kegyetlenség csengett benne.

– Hívja már az embereit! – szólította fel Conan, és megragadta kardját. – Még ha az erőm el is hagyott, akkor sem fog élve a kezei közé kapni. Látom, hogy a vanírok közül való.

– Mondtam én ezt?

A férfi rövid ideig újra az asszony kusza fürtjeit szemlélte, melyek első pillantásra vörösnek tűntek. Most azonban már nem látszottak sem rőtnek, sem szőkének, hanem a két szín valamely csodálatos keverékének. Conan elbűvölten bámulta a nőt. Haja olyan volt, akár a tündérek aranya. A nap oly vakítón tükröződött vissza rajta, hogy ha sokáig figyelte, a harcos elvakult. Szeme úgyszintén nem volt sem egészen kék, sem egészen szürke. Úgy látszott, állandóan változtatja színét, és úgy fénylett, amire a férfi nem talált megfelelő szót. Telt, piros ajka mosolygott, és elefántcsont teste kicsi talpától egészen lágyan omló, sűrű hajkoronájáig oly tökéletes volt, akár egy isten álma. Conan vére vadul lüktetett ereiben.

– Nem tudom megmondani, hogy maga Vanaheimből való-e, s így az ellenségem, vagy Ászgárból, s ezért jóindulattal viseltetik irántam – mormolta. – Sokfelé megfordultam, de még sosem talákoztam olyan asszonnyal, mint maga. Fürtjei elvakítanak csillogásukkal. Sohasem láttam olyan haját, mint az öné, még az aesirek legszebb leányai között sem. Ymirre mondom...

– Ki vagy te, hogy Ymirt szólítod? – gúnyolódott a nő. – Mit tudsz te a hó és a jég isteneiről, te, aki délről jöttél ide, hogy idegen népek között keress kalandokat?

– Fajtam sötét isteneire! – szitkozódott a férfi dühödten. – Még ha nem is vagyok aranyhajú aesir, akkor sem volt senki bátrabb nálam a közelharcban! Hat tucat embert láttam ma elesni, és egyedül én éltem túl a csatát, amit Wulfher rablói vívtak Bragi farkasaival. Mondja, asszony, látta maga a vértek villogását a hómezőn, és a jégen csúszkáló fegyvereseiket?

– Láttam csillogni a napon a zúzmarát – válaszolta a lány –, és hallottam a szél suttogását az örök hó fölött.

Conan sóhajtva rázta meg a fejét.

– Njördnek még a csatakezdés előtt el kellett volna érnie bennünket. Attól félek, csapdába került a harcosaival. Wulfher és az

emberei halottak... Azt hittem, itt közel s távol nincsen település, mert tudtam, milyen messzire sodort minket a harc. De maga ilyen pőrén nem tehetett meg nagyobb távolságot ebben a hóban. Ha az aesirek közül való, vezessen a törzséhez, mert fáradt vagyok a küzdelemtől, és gyöngé a kiállt kardcsapásoktól.

– Az én otthonom távolabb van, mint amennyi utat képes lennél megjárni, kimmériai Conan – válaszolta a lány nevetve. Kitérte karját, és ingerlően ringatózott előtte, félrehajtott fejjel, szemét félig elrejtve hosszú, selymes pillái alatt. – Szép vagyok, emberfia?

– Mint a szeplőtelen hajnal a havon – mormolta a férfi, s szeme égett, akár egy éhes farkasé.

– Akkor miért nem állsz föl és követsz? Miféle erős harcos az, aki térden csúszik előttem? – gúnyolódott a lány csalogatóan. – Feküdj a többi halott közé, fekete hajú Conan! Úgysem tudsz követni oda, ahová megyek.

Szitkozódva állt föl a kimmériai. A kék szemek megvillantak a dühtől eltorzult arcban. Elöntötte őt a harag. A vágy ezután az ingerlő teremtés után ott dobolt a halántékában, és forrón korbácsolta fel vérét az ereiben. Szinte fájdalmas szenvedély rendítette meg, úgyhogy már nem is látott tisztán. A fáradtság és gyöngesség elenyészett.

Szótlanul visszalökte hüvelyébe a véres kardot, és a lányra vetette magát, hogy kezét szelíd domborulataira helyezze. Az nevetve hátrált előre és elfutott, de gúnyosan visszapillantott rá a válla fölött. Conan mély farkasmorgással követte. Elfelejtette a csatát, elfelejtette a vérükben fekvő halottakat, elfelejtette Njördöt és a rablókat, akik nem érték el a harcmezőt. Egyetlen gondolata a karcsú alaknak szólt, aki inkább szinte lebegett, mint futott előtte.

Vakítóan fehér síkságon át vezetett a vadászat. A véres, össze-tiport mező már rég a távolba vészett mögöttük, de a kimmériai – fajtájának kitartásával – a lány sarkában maradt. Nehéz csizmái áttörték a hó kemény kérgét, nemegyszer mélyen belesüppedt a hótorlaszokba, melyekből csak nagy erőfeszítések árán tudta magát kiszabadítani. És a lány mindig oly könnyedén táncolt tova előtte, mint egy csöndes tó fölött lebegő tollpihe. Csupasz talpa alig hagyott nyomot a zúzmarával bevont hótakarón. A kegyet-

len hideg az ereiben lobogó tűz ellenére átrágtta magát a harcos láncingén és szőrmebélésű zekéjén, míg a lány abban a fátyolfinom öltözékben úgy látszott, egyáltalán nem érzi. Könnyű lábbal táncolt előre, mintha csak a poitaini pálma- és rózsakerteket járná.

Egyre tovább csalogatta a kimmériaikat, és az követte őt, miközben vad káromkodások szakadtak föl kiszáradt ajkáról. Halántékán lüktettek és kidagadtak az erek, s a fogát csikorgatta.

– Nem menekülsz előlem! – bömbölte. – Vezess csak csapdába, akkor a lábad elé halmozom testvéreid koponyáját! És ha megpróbálsz elrejtőzni előlem, még a hegyeket is széthasítom, hogy megtaláljalak! Igen, akár a pokolba is követlek!

Nyál csordult ki a barbár ajkán, ahogy a lány ingerlő kacagása válaszolt neki. Egyre beljebb vezette őt a pusztaságba. A nap a horizont felé hajlott, a táj megváltozott. A határtalan síkságból alacsony dombok nőttek elő, melyek fokozatosan hegyláncokká duzzadtak. Conan messze északon égre törő csúcsokat látott, melyeknek örök havát rőt szín ragyogásba vonta az alkonyi nap. A sötétedő égbolton északi fények cikáztak. Legyezőszerűen terjedtek rajta szét, jeges fénypengékhez hasonlatosan, melyek színiket változtatják, s egyre nagyobbak és vakítóbbak lesznek.

A barbár feje fölött izzott és sercegett az ég furcsa fényeiben és színárnyalataiban. A hó kísértetiesen csillogott: egyszer fagyos kékben, aztán jeges pirosban, s végül hideg ezüstben. Conan egy csillámló mesevilágban rohant állhatatosan, egy kristálylabirintusban, melyben az egyedüli valóságos dolog a fehér alak volt, aki ott táncolt a szikrázó havon – mindig épphogy kívül az ő hatósugarán.

Nem csodálkozott az események furcsaságán, még akkor sem, amikor két gigászi alak állta el az útját. Páncélzatuk pikkelyei zúzmarától csillogtak, sisakjukat és csatabárdjukat vastagon borította a jég. Hó szikrázott a hajukban, szakálluk sűrűn egymás mellett lógó jégcsapokból állt, és szemük éppoly hidegnek hatott, mint az égbolton villódzó fényzőn.

– Testvérek! – kiáltotta a lány, és könnyű lábbal hozzájuk ugrott. – Nézzétek, ki üldöz engem! Hoztam nektek egy embert, hogy megöljétek! Tépjétek ki szívét a testéből, hogy még gőzölögve tehessük atyánk asztalára!

Az óriások bömbölő hahotázással válaszoltak, ami olyannak hangzott, akár a sziklás partnak ütköző jéghegyek robaja. Fel-emelték csillagfényben szikrázó csatabárdjukat, amikor a dühtől örült kimmériai megrohanta őket. Egy jéggel bevont penge villant föl a szeme előtt, s elvakította. Dühödt kardcsapással viszonzotta az ütést, amely átvágta ellenfelének térdét.

Az óriás nyögve omlott össze. Ugyanebben a pillanatban Conan, a másik gigász kábító erejű ütésétől vállon találva a hóba zuhant. Csak láncinge akadályozta meg, hogy a csatabárd a csontját törje. Az óriás most jégkolosszusként rajzolódott ki a hidegen izzó égboltra. A bárd újra lesújtott – és mélyen a hóba süppedt, amint Conan villámgyorsan félrehengeredett és talpra ugrott. A gigász felbömbölt. Kirántotta fegyverét a hóból, de még mielőtt ismét lendíthette volna, a kimmériai kardja lesújtott. Az óriás térde összecsuklott. A földre rogyott, s a hó körülötte vörösre színeződött az átvágott torokból fecskendező vértől.

Conan sarkon fordult. A lány nem messze állt tőle, és iszonyodó tekintettel bámulta. Arcáról minden gúny eltűnt. A kimmériai vadul felbömbölt. Kardjáról vércsöppek szóródtak szerteszét, ahogy keze beleremegett az emberfölötti szenvedélybe.

– Hívd a többi testvéredet! – kiáltotta. – A farkasokat fogom megegetni a szívükkel! Nem menekülhetsz előlem...

A lány rémült sikoltással sarkon fordult és elrohant. Már nem nevetett, ingerlő pillantásokat sem vetett hátra a válla fölött. Úgy futott, mint aki az életéért fut. Conannak minden izma, minden ina megfeszült, s az erek már-már elpattantak halántékán, míg a hó vörös színben úszott a szeme előtt; és a lány elrohant tőle és zsugorodni látszott, míg már nem volt nagyobb, mint egy gyermek, aztán mint egy táncoló lángnyelv a havon, és végül mint valami csillogás a messzeségben. Ám Conan összeszorított fogakkal üldözte tovább, míg a csillogásból táncoló, fehér lángnyelv nem lett, a lángnyelvből pedig csöppnyi gyermekalak, és végül ismét nőként futott előtte, kevesebb mint száz lábnyira. És ez a távolság most már lassan, lépésről lépésre zsugorodott.

A futás, úgy tűnt, egyre inkább nehezebbre esik a lánynak. Conan hallotta ziháló lélegzetét, és látta csillogni szemében a félelmet, amikor rettegve hátranézett a válla fölött. Léptei egyre lassúbbodtak, ingadozni kezdett. A kimmériai vad lelkében fellángolt a po-

koli tűz, amit a nő szított föl benne. Embertelen bömböléssel vetette rá magát. A lány nyöszörögve, védekezően nyújtotta ki karját.

Conan kardja a hóba esett, ahogy magához rántotta zsákmányát. A lány kecses teste elhúzódott előle. Kétségbeesetten próbálta kiszabadítani magát a barbár karjából. A szél a férfi arcába fújta a nő aranyhaját, hogy az teljesen elvakult a csillogástól. A puha test, mely ölelésében vonaglott, fokozta szenvedélyét. Erős ujjai mélyen belemarkoltak a sima bőrbe, mely olyan hideg volt, akár a jég. Úgy érezte, nem hús-vér asszonyt ölel, hanem lángoló jégből valót. A lány elfordította arcát, hogy vad csókjaitól megmenekedjen.

– Hideg vagy, akár a jég – mormolta kábultan a kimmériai. – De én fel foglak melegíteni véremnek tüzével...

A lány felsikoltott, és sikerült egy heves fordulattal kitépni magát a férfi karjából. Csak fátyolfinom ruhája maradt Conan kezében. Gyorsan arrébb futott, anélkül hogy egy pillanatra szem elől veszítené a másikat. Az aranyszínű fürtök ziláltan lógtak arca körül, a fehér keblek hevesen emelkedtek és süllyedtek, az azelőtt oly gúnyos szempár rettegve csillogott. Conan dermedten állt egy pillanatig, hódolva a karcsú test szépsége előtt, melynek a hó kölcsönzött illő keretet.

És ezalatt a pillanat alatt a lány az égbolt fényei felé nyújtotta karját, és felkiáltott olyan hangon, amit Conan soha nem fog elfelejteni:

– Ments meg, ó, atyám, Ymir!

Ám ekkorra már nekilendült a kimmériai. Kiterjesztett karokkal vetette magát a nőre, miközben az ég egy gleccser repedésére emlékeztető robajjal jeges tűzbe borult. A lányt hirtelen hideg, kék színű lángok burkolták körül, melyek oly vakítóan égtek, hogy a kimmériainak el kellett takarnia előlük a szemét. Az ég és a hófödte hegyek egy futó pillanatra fehér, sercegő lobogásba merültek, amelyből jégkék villámok cikáztak elő.

Conan hátratántorodott és felkiáltott. A lány eltűnt, az izzó hó üresen nyúlt el előtte a messzeségbe. A boszorkányfények magasan a feje fölött járták táncukat az őrült téli égbolton. A távoli, kék hegyek felől mennydörgés zendült, mint egy fürge lovaktól húzott gigászi harci szekér robaja, a csattogó paták szikrákat hánynak.

És aztán az ég, az északi fények és a hegyek megfordultak Conan körül. Ezernyi tűzgolyó pukkant szét szikraesőben, az égbolt óriási kerékké változott, amely minden fordulattal csillagokat szórt ki magából. A hó, amelyen a harcos állt, örvénylő hullámként csapott feléje. Minden feketébe borult körülötte.

Egy sötét, hideg világegyetemben – aminek napjai éonokkal ezelőtt kialudtak – Conan idegen, nem sejtett élet moccanását észlelte. Valami földrengés ragadta meg őt és rázta ide-oda, s ugyanakkor kezét-lábát sebesre dörzsölte, míg fel nem bömbölt fájdalomában és dühében, s meg nem próbált a kardja után tapogatózni.

– Magához tért, Horsa – mondta egy hang. – Igyekezz, ki kell dörzsölnünk a fagyást a tagjaiból, ha valaha is akar még kardot forgatni.

– Nem tudom a bal öklét szétfeszíteni – dörmögte egy másik hang. – Szorongat benne valamit...

Conan kinyitotta szemét, és a feléje hajló szakállas arcokba bámult. Nagy termetű, aranyhajú harcosok vették körül.

– Conan! – mondta egyikük. – Hát élsz!

– Cromra, Njörd! – zihálta a kimmériai. – Valóban élek még, vagy mindnyájan halottak vagyunk a Walhallában?

– Élünk – biztosította őt Harbard, aki Conan félig elfagyott lábával foglalatoskodott. – Először ki kellett verekednünk magunkat egy csapdából, különben elértünk volna titeket még a csata kezdete előtt. Az elesettek még nem voltak régóta merevek, amikor a harcmezőre érkeztünk. Nem találtunk téged a halottak között, így hát követtük a nyomaidat. Ymir nevére, Conan, hogy jutott az eszedbe, hogy kívánszorogj a jeges pusztaságba? Órákig követtük a csapásodat. Ymirre mondom, ha közben hóvihar kerekedett volna, sohasem találunk rád!

– Ne szitkozódj olyan sokat Ymir nevében! – dörmögte az egyik aesir, és nyugtalanul pillantott a távoli hegyekre. – Ez itt az ő földje, és az isten a legendák szerint azok közt a csúcsok között lakozik.

– Láttam egy asszonyt – mormogta Conan. – A síkságon ütköztünk meg Bragi embereivel. Hogy meddig harcoltunk, nem tudom. Egyedül én maradtam életben. De le voltam gyöngülve, és elfogott a szédülés. A vidék úgy terült el előttem, mint egy álom – csak most tűnik már minden ismerősnek és természetesnek. Jött

ez az asszony, és elcsalt magával. Olyan szép volt, akár a pokol jéggé fagyott lángja. Különös őrület ragadott el, amikor ránéztem, és elfelejtettem minden egyebet a világon. Hát nem láttátok a nyomait? És a jeges páncélú óriásokat, akiket megöltem?

Njörd megrázta a fejét.

– Csak a te csapásod volt a hóban, Conan. Semmi más.

– Akkor meglehet, hogy valóban erőt vett rajtam az őrület – mormolta Conan zavartan. – Pedig megesküdtem volna, hogy az aranyfürtű lány, aki meztelenül menekült előlem a havon, nem kevésbé volt valóságos, mint ti vagytok. És mégis eltűnt jeges tűzben a szemem előtt.

– Félrebeszél – suttogta egy harcos.

– Egyáltalában nem! – kiáltott egy idősebb aesir, kinek szeme vadul csillogott. – Atali volt az, Ymirnek, a Jégóriásnak a leánya! Ha vége egy csatának, a harcmezőre jön, és megmutatkozik a haldoklók előtt. Én magam láttam őt, amikor még kölyök voltam, és félholtan hevertem a véres wolfsraveni síkon. A halottak között sétálgatott a havon. Csupasz teste úgy csillámlott, akár az elefántcsont, és aranyhaja elviselhetetlenül vakítóan villogott a holdfényben. Ott feküdtem és vonítottam, mint egy döglődő kutya, mert nem bírtam utána kúszni. Kicsalja a csata túlélőit a hó-sivatagba, hogy testvérei, a Jégóriások levághassák őket, és szívüket még melegen tehessék atyjuk asztalára. A kimmériai Atalit látta, Ymir leányát!

– Egy fenét! – dörmögte Horsa. – A vén Gorm feje nem egészen tiszta, mióta kapott rá egy kardcsapást kölyökkorában. Conant a véres csata utáni lázalom rázta meg annyira. Nézzétek csak, hány horpadás van a sisakján! Ezek közül az ütések közül bármelyik megzavarhatta az eszét. Egy délibábot követett a hó-sivatagba, semmi egyebet. Hiszen délről jön. Mit tudhat ő Ataliról?

– Igazad lehet – mormolta Conan. – Az egész olyan furcsa és kísérteties volt, hogy... Crom nevére!

Félbeszakította magát, és rámeredt arra a valamire, amit még mindig görcsösen szorongatott ökölbe szorított kezében. A többiek szeme szóltanul kerekedett el, amikor a magasba emelt egy fátyol-finom szövetdarabot, amely nem származhatott emberi kéztől.

Kornya Zsolt fordítása

AZ ELEFÁNT TORNYA

Homályos fáklyák adtak világot a mulatozáshoz Maulban, ahol Kelet tolvajai tartották ma éjszaka farsangjukat. Maulban kedvükre dőzsölhettek, ordibálhattak, mert a becsületes polgárok kerültek ezt a negyedet, a kenőpénzzel lefizetett őrség pedig nem avatkozott bele a szórakozásukba. A girbegurba, kövezetlen utcákon szeméthalmok és lucskos tócsák között részeg hetvenkedők tántorogtak, ordítóztak. Az árnyékokban kés villant, női kacagás csendült, és dulakodások, verekedések zaja hallatszott. Ragyogó fáklyalángnyelvek világítottak elő a törött ablakokból, kitért ajtókból, melyeken át borszag, összezsúfolódott, izzadt testek áporodott bűze tódult ki; ivókupák csengése, öklök csattanása durva asztalokon, obszcén nóták foszlányai hallatszottak, és mindezek együtt úgy hatottak, akár egy arculcsapás.

Az egyik ilyen bűnbarlangban, ahol a jókedv az alacsony, füst áztatta mennyezetig csapott, csirkefogók gyülekeztek a legkülönbözőbb rongyokban és cafatokban – erszénymetszők, emberrablók, gyors ujjú zsebtolvajok, hencegő bérgyilkosok a szajháikkal, a csiricsaré cicomába öltözött, metsző hangú nőkkal. A helybéli zsványok voltak többségben – a sötét bőrű, sötét szemű zamoraiak, törrel az övükön és csalárdsággal a szívükben. Azonban volt ott rajtuk kívül féltucatnyi külföldi haramia is: egy hallgató, veszélyes külsejű, óriás termetű hyperboreai renegát, akinek széles kard lógott magas, ösztövért testéről – mert Maulban a férfiak nyíltan fegyvert viseltek; egy horgas orrú, kékesfekete, gön-

dör szakállú shemita hamisító; egy unott tekintetű brythúniai szajha ült egy sárgásbarna hajú gunderman térdén, aki kóbor zsoldos katona lehetett egy vereséget szenvedett seregből. És volt köztük egy kövér, vaskos zshivány, akinek ocsmány tréfái jókedvű felzúdulást keltettek. Hivatásos emberrabló volt, a messzi Kothból érkezett, hogy nőrablásra tanítsa a zamoraiakat, akik már születésükkor jobban értettek ehhez a mesterséghez, mint amire ő valaha is viheti. Ez a férfi abbahagyta kiszemelt áldozata bájának ecsetelését, és a pofáját egy hatalmas kupányi habzó sörbe dugta. Aztán lefújta a habot húsos ajkáról, és így szólt:

– Belre mondom, minden tolvajok istenére, majd én megmutatom nektek, hogyan kell szajhákat lopni. Hajnalra túl leszek vele a zamorai határon, és egy karaván fog várni rá, hogy átvegye tőlem. Ophir grófja háromszáz ezüstöt ígért egy karcsú, ifjú, jobb származású brythún lányért. Hetekig mászkáltam koldusnak álcázva a határvárosokban, mire leltem egy megfelelőt. De ez a lány csinos kis áru!

Cuppanós csókot dobott a levegőbe.

– Ismerek olyan urakat Shemben, akik odaadnák érte az Elefánt Toronyának titkát – mondta, és újra a sörének szentelte figyelmét.

Megbökték a zekéjét. Összevont szemöldökkel fordult az alkalmatlankodó felé. Magas, erős testalkatú ifjú állt mellette. Olyannyira nem illett ebbe a bűnbarlangba, mint ahogy egy szürke farkas is kirí a csatorna rühes patkányai közül. Olcsó zekéje nem rejtette el erőteljes alkatának kemény, nyúlánk vonalait, széles vállát, masszív mellkasát, karcsú derekát, súlyos karját. Bőrét idegen napsütés égette barnára, szeme kéken izzott; kócos hajtincs hullott széles homlokába. Az övéről kopott hüvelyben kard lógott.

A kothi önkéntelenül meghátrált, mert tudta, hogy ez az ember nem civilizált fajtából származik.

– Az Elefánt Toronyát említetted – mondta az idegen. Furcsa kiéjtéssel beszélte a zamorai nyelvet. – Sokat hallottam már erről a toronyról. Mi a titka?

A fickó viselkedése nem tűnt fenyegetőnek, a kothi bátorságát pedig megnövelte a sör hatása és hallgatóságának nyilvánvaló rokonszenve. Fontoskodva pöffeszkedett.

– Az Elefánt Tornyának titka? – kiáltotta. – Hisz még a bolondok is tudják, hogy Yara, a pap lakik benne a hatalmas drágakővel, amit az emberek az Elefánt Szívének neveznek, és ez a kő a pap varázserejének titka.

A barbár emésztette ezt egy darabig.

– Láttam ezt a tornyot – mondta. – Egy kert közepén helyezkedik el, a város fölé nyúlik, és magas falak veszik körül. Nem láttam őrköt. A falakat könnyen meg lehet mászni. Miért nem lopta még el senki ezt a titokzatos drágakövet?

A kothi eltátotta a száját a másik együgyűségén, majd gúnyos hahotára fakadt, és a többiek csatlakoztak hozzá.

– Nézzétek ezt a pogányt! – bömbölte. – El akarja lopni Yara drágakövét!... Ide figyelj, pajtás! – mondta, és baljóslatúan fordult a másikhoz. – Feltételezem, hogy valamelyik északi barbár törzsből...

– Kimmériai vagyok – felelte a külhoni, egyáltalán nem barátságosan. A válasz és annak mibenléte keveset mondott a kothinak; messzi délen, Shem határainál fekvő királyságban élt, csak homályosan ismerte az északi fajokat.

– Akkor hegyezd a füled, és tanulj bölcsességet, pajtás! – mondta, és ivókupáját a zavarba hozott ifjú felé emelte. – Tudd meg, hogy Zamorában, és főképpen e városban merészebb tolvajok élnek, mint bárhol másutt a világon, még a kothiak sem érnek fel velük. Ha halandó ember képes lenne ellopni azt a drágakövet, biztos lehetsz benne, hogy már réges-rég elcsenték volna. Azt mondod, átmászol a falon... de amint átmászol, máris azt kívánod, bár ne tetted volna. Egyszerű az oka, hogy nincsenek őrk... merthogy nem emberek őrzik. De az őrszobában, a torony alsó szintjén vannak katonák, és még ha esetleg átjutnál is azokon a lényeken, amik éjszaka a kertben mászkálnak, át kell verekedned magad a katonákon, mert a drágakő valahol fent a toronyban rejtezik.

– De ha az ember már átjutott a kerten – vitatkozott a kimmériai –, miért ne tudná a toronyban lévő drágakövet felülről megszerezni, és így elkerülni a katonákat?

A kothi megint csak eltátotta a száját.

– Ezt hallgassátok! – kiáltotta gúnyosan. – Ez a barbár egy sas, aki fel bír repülni a torony ékköves peremére, amely alig ötven-

méternyire van a földtől, lekerekített oldalai vannak, melyek síkosabbak mint a csiszolt üveg!

A kimmériai körülnézett, zavarba jött a megjegyzést követő, felcsattanó gúnyos röhögéstől. Ő egyáltalán nem találta humorosnak, és túlságosan új volt számára a civilizáció, hogy felismerje az udvariatlanságot. A civilizált emberek udvariatlanabbak, mint a vadak, mivel tudják, gúnyolódhatnak anélkül, hogy széthasítsák a koponyájukat, mint ahogy általában a barbárok közt történik. Zavarba jött és bosszankodott. Minden bizonnyal megszégyenülten oldalgott volna el, ha a kothi tovább nem piszkálja.

– Gyerünk, gyerünk! – kiáltotta az. – Meséld el ezeknek a szerencsétleneknek, akik már a te születésedkor is tolvajok voltak, meséld csak el nekik, hogyan lopnád el a drágakövet!

– Mindig van rá mód, ha a vágy bátorsággal párosul – vetette oda a kimmériai kurtán.

A kothi ezt személyes sértésnek fogta fel. Arca kivörösödött a dühtől.

– Micsoda? – bömbölte. – Oktatni próbálsz bennünket, és azt állítod, gyávák vagyunk? Lódulj, tűnj a szemem elől! – Vadul megtaszította a kimmériait.

– Gúnyolni merészelsz, aztán kezet emelsz rám? – csikorogta a barbár. Dühe azonnal magasra csapott, és a lökést egy pofonnal viszonzta, amellyel gyötrőjét a gyalulatlan asztalhoz csapta. A sör kifröccsent a kupából. A kothi felordított haragjában, és kardot rántott.

– Pogány kutya! – bömbölte. – Ezért átszúrom a szíved!

Acél villant, és a csőcselék gyorsan félrehúzódott az útból. Sietükben feldöntötték az egyetlen gyertyát, és a bűnbarlang sötéttségbe borult, amelyben feldöntött bútorok recsegése, futó lábak dobogása, kiáltások, egymásba botló emberek szitkozódása hallatszott, majd egyetlen fülhasogató üvöltés, amely megszakadt, mintha elvágták volna. Amikor gyertyát gyújtottak, a legtöbb vendég már kiszökött az ajtón meg a törött ablakokon, a többiek pedig boroshordók és asztalok alatt kuporogtak. A barbár eltűnt; a szoba közepe üres volt, eltekintve a kothi átszúrt testétől. A kimmériai a sötétben és a zűrzavarban a barbárok tévedhetetlen ösztönével szúrta le ezt az embert.

A homályos fények és a mulatozás zaja elmaradt a kimmériai mögött. Ledobta tépett zekéjét, és egy szál ágyékkötőben, szandálban járt. Egy nagy tigris hajlékony könnyedségével mozgott, acélos izmai fodrozódtak barna bőre alatt.

Beért a város templomok számára fenntartott részébe. Mindenfelé féhéren csillogtak a csillagfényben Zamora furcsa istenségeinek szentélyei – hőszerű márványoszlopok, aranykupolák, ezüstös boltívek. Conan nem zavartatta magát tőlük; tudta, hogy Zamora vallása – mint a civilizált, rég letelepedett népnél szinte minden – bonyolult, összetett, és elvesztette hajdani jelentését az előírások és rítusok szövevényében. Egykor órákon át kuporgott a filozófusok udvarán, hallgatva a teológusok és tanárok fejtegetéseit, és összezavartan távozott; csak egyvalamiről győződött meg biztosan: hogy valamennyiüket alaposan fejbe vághatták.

Az ő istenei egyszerűek és érthetőek. Crom köztük a legfőbb: egy nagy hegyen él, ahonnan végzetet és halált oszt. Hasztalan Cromhoz imádkozni, mivel ő sötét, vad isten, aki gyűlöli a gyengéket. De az embert születésekor bátorsággal, elszántsággal és lehetőséggel ruházza fel, hogy megölje az ellenségeit, és a kimmériai szerint ez volt a legtöbb, amit az isten tőle elvárhat.

Szandálos lába nem ütött zajt a csillogó kövezeten. Egyetlen őr sem járt erre, mert még a mauli tolvajok is kerülték a templomokat, ahol különös végzet érte utol a szentségtörőket. Előtte derengett az Elefánt Tornya. Eltöprengett rajta, vajon miért nevezik így. Senki sem tudta. Sosem látott még elefántot, de annyit azért tudott, hogy egy roppant nagy állat, amelynek elöl is, hátul is van farka. Ezt egy vándor shemitától hallotta, aki esküdött rá, hogy ezrével látott ilyen állatokat a hyrkánok földjén; de mindenki tudja, milyen hazugok a shemiták. Bárhogy legyen is, Zamorában nincsenek elefántok.

A torony csillámló teste fagyosan nyújtózott a csillagok felé. Nappal olyan vakítóan fénylik, hogy csak kevesen képesek elviselni a ragyogását, és az emberek azt mondják, ezüstből épült. Kör alakú, nyúlánk henger volt, ötven méter magas, és a pereme tündökölt a csillagfényben a belerakott ékkövektől. A torony egy kert imbolygó, egzotikus fáitól körülvéve, jóval a város szintje fölé emelkedett. Magas fal kerítette be ezt a kertet, és a falon kívül még egy alacsonyabb is húzódott. Egyetlen fény sem világított;

mintha a toronyban nem lettek volna ablakok – legalábbis a belső fal szintje fölött nem. Csak a fenti ékkövek szikráztak fagyosan a csillagfényben.

Sűrű bozót nőtt az alacsonyabb, külső fal tövében. A kimmériai közelebb húzódott, megállt az akadály előtt, és felmérte azt a tekintetével. Magas, de ha felugrik, el tudja kapni a tetejét az ujjával. Onnan már gyerekjáték lesz felhúzódkodni és átlendülni. Nem kételkedett benne, hogy a belső falon is átjut hasonló módon. De elbizonytalanodott a gondolatra, hogy milyen veszélyek várhatnak rá belül. Ezek a népek különösek és rejtélyesek voltak a számára; nem az ő fajtájához tartoztak – még csak nem is ahhoz a vérhez, mint a legtöbb nyugati brythún, neméiai, kothi és aquiloniai. Hallott már hasonló rejtélyekről a múltban. Zamora népe ősi eredetű, és Conan tapasztalata szerint nagyon gonosz.

Yarára gondolt, a főpapra, aki szokatlan ítéleteket hozott ebben az ékköves toronyban, és a kimmériai haja égnek állt, amikor eszébe jutott a történet, amit egy részeg apród mesélt – hogy Yara az arcába nevetett egy ellenséges hercegnek, feltartott egy izzó, gonosz drágakövet, és vakító sugarak lövelltek elő az istentelen ékkőből. A fény elnyelte a herceget, az sikoltozott, lerogyott, és egy aszott, megfeketedett halommá zsugorodott, majd fekete pókká változott, amely összevissza szaladgált a teremben, amíg Yara agyon nem taposta.

Yara ritkán jön elő mágikus tornyából, és mindig rosszat forral valamely ember vagy nép ellen. Zamora királya jobban fél tőle, mint a haláltól, és örökösen részeg, mert józanul képtelen volna elviselni. Yara nagyon öreg – az emberek szerint több évszázada él, és még sokáig is fog a drágakő jóvoltából, amelyet az emberek az Elefánt Szívének neveznek. Emiatt hívják az épületet az Elefánt Tornyanak.

A kimmériai ezekben a gondolatokban elmélyedve gyorsan a falhoz simult. Valaki járkált a kertben, megfontolt léptekkel. Acél csörrenése hallatszott. Tehát mégis örök vannak a kertben. A kimmériai várt, várta, hogy hallja, amint újra elhalad előtte; de a rejtélyes kertet csend uralta.

A kíváncsiság végül erőt vett rajta. Könnyed ugrással megragadta a fal szegélyét, fél kézzel felhúzódkodott. Hason fekve a széles peremen, lenézett a falak közti tágas területre. A közelében

nem nőtt bozót, bár a belső fal alatt gondosan nyírt bokrok sorakoztak, a sima pázsit odáig csillagfényben fürdött, és valahol a közelben szökőkút csörgedezett.

A kimmériai óvatosan leereszkedett a belső oldalon, kivonta kardját, és körülnézett. Vad idegesség rázta meg, hogy így, védtelenül áll a puszta csillagfényben. A fal árnyékában függén a fordulóig osont, míg a bokrokkal szemközt nem ért. Majd gyorsan oda futott, megbotlott, és majdnem átesett egy testen, amely a bokrok szélénél hevert kinyúlva.

Gyors pillantás jobbra, balra: ellenség sehol, legalábbis látható nem. Közel hajolt, hogy megvizsgálja a testet. Éles szeme még e homályos csillagfényben is jól látta, hogy egy erős felépítésű férfi az, a zamorai királyi őrség ezüstös páncéljában meg forgós sisakjában. Pajzs meg lándzsa hevert a közelében, és első pillantásra látszott, hogy megfojtották. A barbár idegesen tekintett körül. Tudta, hogy ez az az őr lehet, akit hallott elhaladni a rejtekhelye mellett a falnál. Csak rövid idő telt el azóta, de azalatt ismeretlen kezek nyúltak ki a sötétből, és kiszorították a katonából az életet.

Conan a homályba meresztette szemét, és valami mozgást észlelt a bokrok között a fal közelében. Nem ütött nagyobb zajt, mint egy lopakodó párduc, ellenfele mégis meghallotta. A kimmériai egy hatalmas test körvonalait pillantotta meg a fal közelében, és megkönnyebbülést érzett, hogy legalább ember; aztán a fickó gyorsan megperdült, elakadt a lélegzete, és úgy tűnt, megijedt. Ökölbe szorított kézzel máris előrelendült, aztán hátrahőkölt, ahogy a kimmériai pengéjén csillagfény villant. Egy feszült pillanatig egyikük sem szólt, ugrásra készen álltak.

– Te nem katona vagy – sziszegte végül az idegen –, hanem tolvaj, akárcsak én.

– És ki vagy te? – suttogta gyanakodva a kimmériai.

– Taurus, Nemédiából.

A kimmériai leengedte a kardját.

– Hallottam rólad. Az emberek a tolvajok hercegének hívnak.

Halk nevetés volt a válasz. Taurus olyan magas volt, mint a kimmériai, és súlyosabb; nagy hasú volt, és kövér, de minden mozdulata erőt sejtetett, éles szeméből életerő sugárzott még a

csillagfényben is. Mezítláb volt, és szabályos közönként összetekert, vékony, erős kötél volt nála.

– Ki vagy? – suttogta.

– Conan, a kimmériai – felelte a másik. – Azért jöttem, hogy megtaláljam a módját, miként lopjam el Yara ékkövét, melyet az Elefánt Szívének neveznek.

Conan érzékelte, hogy a férfi nagy hasa rázkódik a nevetéstől, de nem gúnyosan.

– Belre, a tolvajok istenére! – sziszegte Taurus. – És még azt hittem, csak én merészelem megkísérelni ezt a behatolást. És még ezek a zamoraiak nevezik magukat tolvajoknak... eh! Conan, tetszik a karakánságod. Sosem dolgoztam még senkivel ezelőtt, de Belre mondom, ha akarod, próbáljuk meg együtt.

– Ezek szerint te is a kőért jöttél?

– Mi másért? Hónapokig tervezgettem, de ahogy elnézlek, te hirtelen elhatározásból cselekedtél, barátom.

– Te ölted meg a katonát?

– Persze. Amikor a kert túloldalán járt, átugrottam a falon. Elrejtőztem a bokrok közt; meghallotta, vagy azt hitte, hogy halott valamit. Amikor idebotorkált, nem volt nagy ügy mögé óvakodni, hirtelen megragadni a nyakát, és kiszorítani a szuszt ebből az ostobából. Olyan volt, mint a legtöbb ember: félig vak a sötétben. A jó tolvajnak olyan legyen a szeme, mint a macskáé.

– Elkövettél egy hibát – mondta Conan.

Taurus szeme haragosan megvillant.

– Én? Én hibát? Lehetetlen!

– Be kellett volna húznod a testet a bokrok közé.

– Mondja a kezdő a szakma mesterének. Éjfélíg nem váltják az őrt. Ha valaki mégis keresni kezdi, és megtalálja a testét, a hírt üvöltve azonnal Yarához rohan, és lesz időnk elmenekülni. Ha nem találnák meg, elkezdik átkutatni a bokrokat, és elkapnak bennünket, mint a csapdába esett nyulakat.

– Igazad van – ismerte el Conan.

– Úgy van. Most figyelj! Erre az átkozott fecsegésre vesztegetjük az időt. A belső kertben nincsenek őrk... mármint emberi őrk, azonban még veszedelmesebb őrzői vannak. Miattuk nem mertem nekivágni sokáig, de végül kieszeltem egy módot, hogyan intézzem el őket.

– És a torony aljában lévő katonák?

– A vén Yara a fenti szobákat lakja. Arrafelé megyünk... és jövünk is, remélem. Ne kérdezd, hogyan! Találtam rá módot. A torony teteje felől surranunk le, és megfojtjuk a vén Yarát, mielőtt egyetlen átkozott varázslatát ránk mondhatná. Legalább megpróbáljuk. Előfordulhat, hogy pókká vagy békává változunk, de ha nem, akkor gazdagok és hatalmasak leszünk. Minden jó tolvajnak tudnia kell vállalni a kockázatot.

– Vállalok annyit, mint bárki – mondta Conan, és lehúzta a szandálját.

– Akkor hát kövess! – Taurus megfordult, felugrott, elkapta a fal peremét, és felhúzódkodott. Termetét figyelembe véve a ruganyossága elképesztő volt; valósággal felcsusszant a fal tetejére. Conan követte, hasra feküdt a fal széles tetején, és óvatosan suttogtak.

– Nem látok fényt – motyogta Conan. A torony alja pontosan olyan volt, mint a kertben kívülről látható része. Egy tökéletesen zárt, csillogó henger, látható nyílások nélkül.

– Ügyesen megalkotott ajtói és ablakai vannak – felelte Taurus –, de most zárva. A katonák a fentről beáramló levegőt lélegzik.

A kert olyan volt, mint egy roppant árnyéktó, ahol pelyhes bokrok és alacsony, dús lombú fák hullámzottak sötéten a csillagfényben. Conan óvatos lelke érezte a lesben álló veszedelem jelenlétét. Láthatatlan szemek égő tekintetét érzékelte, és megsziematolt egy szagot, amitől a szőr ösztönösen felborzolódott a tarkóján, mint ahogy a vadászkutya szőre felborzolódik ősi ellensége szagára.

– Kövess! – suttogta Taurus. – Maradj mögöttem, ha kedves az életed!

A neméiai egy rézcsövet húzott elő a derékövéből, és könnyedén leugrott a falon belüli pázsitra. Conan máris követte, kardját készen tartotta, de Taurus hátrébb tolt, és ő maga sem mutatott hajlandóságot arra, hogy továbbmenjen. Egész viselkedése feszült várakozásról árulkodott, és tekintete, akárcsak Conané, a pár méterre lévő bozótos árnyas sűrűjét fürkészte. A bozótos remegett, bár a szél elült. Aztán hirtelen nagy szempár izzott fel a hullámzó árnyak közt, és mögötte más szikrák is csillantak a sötétben.

– Oroszlánok! – motyogta Conan.

– Aha. Nappal föld alatti barlangokban tartják őket a torony alatt. Ezért nincsenek örök ebben a kertben.

Conan sietve számolta a szemeket.

– Öt látszik, és lehet még több is a bokrok közt. Azonnal támadni fognak...

– Maradj csendben! – sziszegte Taurus. Ellépett a faltól, olyan óvatosan, mintha borotvákön járna, és felemelte a vékony csövet. Halk morgás támadt az árnyékban, és a lángoló szempárok egyre közeledtek. Conan szinte látta a nyáladzó pofákat, a homokszínű testeket csapkodó bojtos farkakat. A levegőben növekedett a feszültség – a kimmériai megmarkolta kardját, várta a támadást, és a hatalmas testek ellenállhatatlan rohamát. Ekkor Taurus az ajkához emelte a cső végét, és erősen belefúj. Hosszú, sárgás porsugár lövellt ki a cső másik végéből, sűrű, zöldessárga felhővé duzzadt, a bozóra telepedett, és eltakarta az izzó szemeket.

Taurus sietve visszafutott a falhoz. Conan értetlenül bámulta. A sűrű felhő beburkolta a bokrokat, és nem hallatszott zaj felőlük.

– Mi az a köd? – kérdezte a kimmériai nyugtalanul.

– Halál! – sziszegte a nemédiai. – Ha szél támad, és visszafújja ránk, át kell másznunk a falon. De nem, szélcsend van, és a por felhője mindjárt szétoszlik. Várj, amíg teljesen eltűnik! Belélegezni halálos.

Már csak kísérteties sárga foszlányok lebegtek a levegőben; majd azok is eltűntek, és Taurus intett a társának, hogy mehetnek. A bokrok felé osontak, és Conannak elállt a lélegzete. Az árnyékban kinyújtózva öt nagy, homokszínű test hevert. Fenyegető szemük tüze kialudt örökre. Édeskés, émelyítő illat lebegett a levegőben.

– Nyikkanás nélkül múltak ki! – motyogta a kimmériai. – Taurus, mi volt az a por?

– Fekete lótuusból készült, melynek virágai Khitáj elveszett dzsungelében nyílnak, ahol csak sárga koponyájú Yun-papok élnek. E virágok azonnal halált hoznak arra, aki megszagolja őket.

Conan letérdelt a nagy testek mellé, meggyőződött róla, hogy már valóban nem árthatnak. A fejét rázta; az egzotikus vidékek varázslata rejtélyesnek és rettenetesnek hat Észak barbárai számára.

– Miért nem ölod meg a toronybeli katonákat ugyanezzel a módszerrel? – kérdezte a kimmériai.

– Mert mindössze ennyi porom volt. Ennek megszerzése is olyan tett volt, amely önmagában elég lenne, hogy híressé tegyen a világ tolvajai között. Egy Stygiába tartó karavántól loptam el. A port tartalmazó aranyszálas erszényt az azt őrző, összetekeredett kígyó tekercei közül emeltem ki anélkül, hogy felébresztettem volna. De Bel nevére, gyerünk már! Egész éjjel fecsegni fogunk?

Keresztülsurrantak a bozóton a torony csillogó lábához, és ott Taurus csendet parancsoló mozdulattal kibontotta összetekert kötelét, amelynek az egyik végén erős acélkampó volt. Conan megértette a tervét, és nem tett fel kérdéseket. A nemédiai nem sokkal a kampó alatt ragadta meg a kötelet, és pörgetni kezdte a feje fölött. Conan a sima falhoz nyomta a fülét, és hallgatózott, de nem hallott semmit. A benti katonák nyilván nem gyanították a behatoló jelenlétét, hiszen nem ütöttek több zajt, mint a szél szöszmötölése a fák között. De a barbáron különös idegesség vett erőt; talán csak a mindent átható oroszlánszagtól.

Taurus erőteljes karmozdulattal hajította el a kötelet. A kampó nehezen leírható, sajátságos ívben repült felfelé, és eltűnt az ékköves perem mögött. Biztosan szilárdan beakadhatott, mert sem óvatos rángatásra, sem az azt követő erőteljes rántásra nem csúszott meg.

– Első dobásra siker – mormolta Taurus. – Én...

Conan vad ösztönétől hajtva hirtelen megperdült; a rá leselkedő halál nem csapott zajt. A kimmériai egy röpke pillanat erejéig hatalmas, bundás testet látott, amint a csillagok felé rugaszkodik, és halálos csapásra készül. Egyetlen civilizált ember sem bírt volna fele olyan gyorsan cselekedni, mint a barbár. Kardja hidegen villant a csillagfényben, ahogy kétségbeesetten minden erejét beleadta a mozdulatba. Ember és állat együtt zuhant el.

Taurus suttogva, összefüggéstelenül átkozódott, a testek fölé hajolt és látta, hogy társa végtagjai mozognak, ahogy próbál kikászálódni a rajta heverő, ernyedte test roppant súlya alól. Az ijedt nemédiai egy pillantással látta, hogy az oroszlán kimúlt, kopo-